

JAG - Jagiskhet

Bidrag från Stig Walldin
2013-02-11
Senast uppdaterad 2013-02-13

J A G - J A G I S K H E T

Det finns ibland en sammanblandning av Jag och jagiskhet., och det för med sig problem för den kristna självbilden och därmed vårt kristenliv.

Bibeln säger ju att jag är älskad. Samtidigt uppmanas vi i vår helgelse, att döda vårt kött. Hur hänger det ihop? Uppmaningen att döda vårt kött kan uppfattas som om jag ska stryka ut mig själv. Men ska jag inte det?

Köttet är ju det svaga hos dig och mig, det som inte kan underställa sig Gud. Men jag måste vara någon för att jag ska kunna döda mitt kött.
Bibeln säger

att jag verkligen är någonting. I Kristus är jag älskad, utvald, värdefull. För min självbild är det viktigare vad Bibeln säger, än jag själv där jag i bagaget ofta har misslyckanden och begångna synder, som påverkar min självbild.

Jesus gör Gud synlig för oss. I honom har Gud fått ett ansikte. Han vill tala om för dig att du är älskad och dyrbar i hans ögon. Du måste till Andens hjälp för att det ska bli en verklighet för våra hjärtan. Och Han liksom målar Jesus för våra inre ögon. Dessutom sänder han sin Sons Ande in i vårt hjärta som ropar &Abba! Fader! (Gal 4:6 Och eftersom ni är söner, har Gud sänt sin sons ande in i vårt hjärta, och den ropar: "Abba! Fader!") Abba säger barnet förtroligt till sin Far. Det visar sig ofta i vårt sätt att be: är Gud felfinnaren eller är han den som vill upprätta mig? Om jag samtidigt med att jag har kvar respekt för Gud, bevarar det intima förhållandet – av Hans kärlek till mig - till min himmelske far. Det är Anden som kan leda mig in i det kärleksförhållandet. Anden visar att jag för Jesu skull får vara Guds barn, och inte på grund av hur jag lyckats i livet. Jag kan aldrig med min kyrkogång eller mina böner göra så att jag genom allt det skulle komma i rätt förhållande till Gud. Det är endast för Jesu skull. Tre naturer

I Galaterbrevet kan vi läsa hur Anden och köttet ligger i strid med varandra (5:17). Köttet är fiende till anden, och anden till köttet. De två ligger i strid med varandra så att ni inte kan göra det ni vill.

Vi talar i allmänhet om den kristnes två naturer. Men frågan är om man inte kan räkna med tre.

Kan man inte benämna jag själv som en storhet? De två naturerna – köttet och anden - strider mot varandra, för att hindra oss att göra det vi vill. Inte min jagiskhet, som hör till köttets natur, alltså den syndiga naturen. Kinamissionären Wilhelm Bergling talade om Den kristnes tre naturer. Det kan vara en framkomlig väg för att kunna skilja mellan jag och jagiskhet. Bergling tecknar förhållandet så här: Vem ger jag mat?

En missionär tillfrågade en dag en person som varit omvänd några månader, hur det stod till i hans kristenliv. Denne svarade: det är som om det i mig fanns två hundar, en vit och en svart, och de kämpar med varandra” . Vem vinner då, frågade missionären. Jo, svarade mannen, den som får mest mat.

Den vita hunden står då för Anden och den svarta för köttet, den gamla människan.

Jag är alltså inte överksam utan står i en valsituation. Ger jag efter för den gamla människan, eller läser jag Guds Ord, ber och söker Herren i Hans heliga nattvard?

Synden kommer att leva kvar i vårt hjärta, ända tills vi dör. Men dess makt minskas när vi i syndabekännelsen tar emot hans förlåtelse. Och när den kristne dör, så avlägsnas själva den onda naturens närvaro från den troende människan.

När vi faller i synd, så har vi fortfarande kvar vår ställning inför Gud. Ty när han ser på oss, ser han på oss genom Jesu sårmärkta händer som representerar allt det Jesus gjort för oss. Men mina synder stör mitt harmoniska förhållande till Gud och återvinns genom förlåtelsen.

Resonera gärna med någon – eller dig själv – om följande frågor:

- Är köttet och jag samma sak?
- Hur kommer jag i ett rätt förhållande till Gud?
- När blir jag syndfri?
- Hur bevarar jag den rätta relationen till Gud?

Stig Walldin
2012

